

Bragdar tættir

Fyrsti táttur

1. Keisarin situr í háseti,

tekur sítt lið at kanna:

"Vitið tær nakran í verðini

vera mín yvirmann?"

Ríða teir út av Fraklandi

við dýrum drós í sað'l.

blás í hornið Ólivant

í Runtsival.

2. Svaraði ein av sveinunum,

svarar honum ann:

"Væluvant av Saxlandi

hann er tín yvirmann!"

3. Svaraði keisarin Karlamagnus,

hann letur av reiði renna:

"Er hann ei mín yvirmaður,

tú skalt á báli brenna!"

4. Keisarin talar til sendiboð:

"Tú skalt nú útríða:

Bið hann kongin Væluvant

mót mær í lundum stríða.

5. Tú skalt bera honum boðini tey,

alt foruttan vanda:

At Lindarheiði við heiðin skóg

har skal stríðið standa."

6. Burt reið keisarans sendiboð,

hann dvaldist ikki leingi,

táið hann kom á heiðinskóg,

tá møtti hann kongsins dreingir.

7. Út reið keisarans sendiboð

- man meg minna enn -

táið hann kom á skógvin út,

tá sá hann tógva menn.

8. Svaraði annar av heidningunum,

stóð við sína lind:

"Hví ríður tú so skundiliga,

sum teir dríva hind?"

9. Svaraði keisarans sendiboð,

so tók hann uppá:

"Tað er keisarin Karlamagnus,

hagar stevnir á."

10. Sveinur so til orða tekur,

letur so orðum svara:

"Eg eri keisarans sendiboð,

fyri Saxlands kong at fara!

11. Keisarin hevur sent meg út,

sum gitið man vera víða:

Býður hann honum á markið fram

ímóti sær at stríða."

12. Svaraði annar av heidningunum,

allur í gulli skín:

"Vit hava somu orð og brøv

til keisaran harra tín."

«

13. Síðan fóru sendiboð,

hvørt til sína landa:

Gingu so í hallir inn

fyri breiða borð at standa.

«

14. Inn kom keisarans sendiboð,

reyðargull bar á hendi:

"Her eru brøv av Fraklandi,

sum Karlamagnus sendi."

15. Kongur tók við brøvunum,

reyðargull bar á hendi:

"Alt eru somu orðini,

sum eg til Fraklands sendi.

16. Tú ríð teg aftur til harra tín,

tú ber honum boð til handa:

Eg eri so glaður at sláast mót honum,

ið hvar vit mótast í landi."

17. Svaraði kongurin Væluvant,

heldur hann sær at gamni:

"Eg eri so glaður at sláast mót honum

sum brúður at taka í favn.

18. Tú ríð teg aftur til harra tín,

og ber honum boð fyri borð:

Dagar tólv í taldari tíð

eg kvitti á Frakland norður."

«

19. Inn kom kongsins sendisvein,

gull fyri bróst bar:

"Her eru brøv av Saxlandi,

kongi veit tú svar!"

20. Keisarin tók við brøvunum,

tókti tað ei vera mikið:

"Nú vil kongurin Væluvant

royna góðar gripir!"

21. Keisarin talar til sendiboð:

"Tú sig tínum harra frá:

á Lindarheigi við heiðinskóg

har skal stríðið stá."

«

22. Út reið kongsins sendisvein,

sum gitið man vera leingi:

Tá ið hann kom á heiðin skóg,

tá møttu teim keisarans dreingir.

23. "Tú ert komin um djúpan dal

aftur á skógvin enn:

Fimur ertú í tíni ferð,

sum aðrir keisarans menn."

24. Svaraði keisarans sendiboð,

hann sá fram eftir gøtu:

"Eingin er hann í Saxlandi,

ið keisaranum torir mæta!"

25. Svaraði annar av heidningum,

á grønum vølli stendur:

"Fimur ertú í orðum tínum,

hevur tú líkar hendur!"

«

26. Út reið keisarin Karlamagnus

eina morgunstund:

Honum fylgdi átjanhundrað

gjøgnum grøna lund.

27. Út reið kongurin Væluvant,

tað var so vant at geira:

So reið hann á heiðin skóg,

tað fylgdi honum hálvum meira.

28. Árla var um morgunin,

sólin roðar á leið:

Møttust har á Lindarheiði

harðir garpar tveir.

29. Teir riðu saman á grønum vølli,

tað orna tók á holdi:

Hoyrast mátti langan veg,

sum brandar gella á skjøldi.

30. Keisarin ríður í herin fram,

hann roynir góðar gripir:

Niður fellir hann Saxlands menn,

tíggju fyri hvørju sipan.

31. Væluvant ríður í herin fram,

snarliga hann sær vendi:

Eingin var hann av keisarans monnum,

ið stóð honum høgga á hendi.

32. Væluvant ríður í herin fram,

goystir giltar gjarðir:

Tríati sló hann av keisarans monnum,

teir fullu so deyðir til jarðar.

33. Keisarin talar til sínar menn,

hann biður teir høgga og stinga:

"Lat ikki leiðar heidningar

so kristnan her umringa!"

34. Fram reið reystur Gíslar ungi

av so góðum treysti:

Tríggjar sló hann heidningar,

teir fullu deyðir av hesti.

35. Fram reið Hjálmar heidningi

av so reiðum huga:

Hann kleyv Gíslars bók og brynju

niður í saðilboga.

36. Keisarin talar til sínar menn,

biður teir høgga og stinga:

Lat ikki leiðar heidningar

so kristnan her umringa!"

37. Fram reið reystur Klárur ungi

í tann heidna her:

Hann sló til Tannar heidningan,

so deyður fell hann til jørð.

38. Tað sá hann Hjálmar heidningin,

hann læt tá aftur venda:

"Harðan skaltú deyðan tola

av míni høggu hendi!"

39. Hjálmar læt tá aftur venda,

hann var ein kempa von:

"Harðan skaltú deyðan tola,

tú vá mín systurson!"

40. Hjálmar gav so vont eitt høggu

av so góðum treysti:

Hann kleyv reystan Klárus unga,

hartil saðil og hest.

41. Hjálmar ríður í keisarans her,

gøtur gjørði hann víðar:

Tað var eingin kristin kempa,

ið tordi honum høggu at bíða.

42. Keisarin talar til sínar menn,

biður teir høgga og stinga:

"Latið ikki leiðar heidningar

so kristnan her umringa!"

43. Fram reið ungi Ásmundur

Hjálmar í móti:

Hjálmar hevði sín brand á loft,

hann bar hann burt við spjóti.

44. Sváraði Hjálmar heidnini,

- vant er slíkt at geira :

"Hvør sum mær í víggi møtir,

skal ikki liva meira!"

45. Hjálmar ríður í herin fram,

hann vegur til ymsar hendur:

Keisarin gerst í huga móður,

í tungum víggi stendur.